

kommande Sparekasselovgivning skulde forhindre Lollands Spare- og Laanebank i at virke som hidtil. Om denne Udtalelse siger Departementschefen i Indenrigsministeriet i et andet Interview — jeg synes meget velgørende —, at det er det rene Nonsens. Saaledes siger han om Direktør Reimers Udtalelse: „Jeg har den Ære at være Medlem af Sparekassekommissionen, og jeg kan ganske slutte mig til, hvad Departementschefen siger. Der er slet ikke noget i dette, og Direktøren har slet ikke nogen som helst Grund til at blive bang. De Folk, som sidde i Sparekassekommissionen, sidde der vel for efter ringe Evne at gøre det godt for Sparekasserne, men ikke for at gøre saadan Fortræd, at et 70 Aar gammelt Institut, som har virket godt i mange Aar, skulde blive ødelagt saaledes, at man behøvede at kaste Forretningen bort, thi man maa huske paa, at det repræsenterer en ganske overordentlig betydelig Værdi, dette at have en Forretning, som har arbejdet paa Stedet i over 70 Aar, og det ved Køberen naturligvis meget godt.“

Naar man saa dernede siger, at man kan være ganske rolig, der skal nok blive taget Hensyn til Lolland, det have Køberne sagt, det er gode Mænd, der ikke ville forsømme Lollands Interesser, saa lyder det jo meget godt, og jeg har ikke nogen Grund til at drage i Tvivl, at det mener man, men jeg maa have Lov til at sige til de Herrer paa Lolland: Hvorfor have de ikke set paa, hvorledes Forholdene ere? Havde de taget et Bankregnskab for sig og set paa, hvorledes Forholdet er med de københavnske Banker, der virke ved Filialer i Provinsen, vilde de have faaet noget andet at se. Forholdet er nemlig ikke dette, at man ude i Provinsen svælger i københavnske Penge. Nej, Forholdet er noget andet, idet de Filialer, man har og hidtil har haft, suge Pengene fra Provinsen ind til København. Af Landmandsbankens sidste Regnskab vil man se, at dens 8 Filialer have et samlet Indskud paa 47 Mill. Kr., men af disse 47 Millioner ere de 20 Millioner indestaaende i Banken i København. Som sagt, jeg drager ikke de gode Løfter i Tvivl, det har jeg ikke Lov til, men jeg vil sige, at hvis man paa Lolland gaar en anden Vej, staar det i Modsætning til, hvad man hidtil har gjort.

Jeg mener altsaa, at det er ikke uberegtiget, at jeg stiller min Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister. Jeg mener at kunne sige, at de Mænd, der skulle varetage Sparekassens Interesser paa Lolland, som der staar i Vedtægten: „som en omhyggelig og ordentlig Mand plejer at anvende i egne Anliggender“, have ikke gjort dette ved den stedfundne Overdragelse, men de have handlet ilde med det gamle Pengeinstitut og mod Landsdelens Interesser; de have skuffet den Tillid, lokale Medborgere have haft til dem, og de have vanskeliggjort Arbejdet for os, der ønske at virke for de selvejende Sparekassers Selvstyre. Gjort Gerning staar i dette Tilfælde ikke til at ændre, selv om man nok paa Lolland vil søge at svække Virkningerne af det skete, men Gentaabeler bør kunne forhindre, og vi have Lov til at regne med den højtærede Indenrigsministers Støtte hertil.

Under Henvisning til, hvad jeg her har sagt, tillader jeg mig at rette min Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister, den lyder saaledes:

„Af hvilke Grunde har den højtærede Indenrigsminister anset det for rigtigt ikke at modsætte sig den nylig stedfundne Overdragelse af Lollands Spare- og Laanebanks Aktiver og Passiver til Den danske Landmandsbank, Hypotek- og Vekselbank, i København, og agter den højtærede Indenrigsminister at træffe Foranstaltning til, at Sparernes Interesser i lignende Tilfælde fremtidig sikres ved særlige Lovbestemmelser?“

Indenrigsministeren (Jensen-Sonderup): Det er jo bekendt ogsaa af dette Tings Medlemmer, at det, som den ærede Forespørger begyndte med at sige, har vakt adskillig Opsigt, at denne Overdragelse til Landmandsbanken af Lollands Sparebank — som jeg maaske maa kalde den med et kort Udtryk — har fundet Sted, og at den har været Genstand for adskillige Kommentarer, Forbavelse og Beklagelse fra forskellige Sider saavel i Pressen som ogsaa Mand og Mand imellem. Den har givet Anledning til, at man begyndte at stille det Spørgsmaal, hvorvidt det stedfundne maa anses for heldigt eller rettere sagt for uheldigt, og om det, der her er sket, skulde være en